

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

TÀO MẠNH ĐỨC RỜI GIÁ ĐẾN HỨA ĐÔ
LỮ PHỤNG TIÊN ĐANG ĐÊM CƯỚP TỪ QUẬN

Lý Nhạc đem quân đuổi theo xa giá, trá xưng là Lý Thôi, Quách Dĩ.

Vua giật mình lo sợ, Dương Phụng nói:

- Đây là Lý Nhạc đấy.

Phụng sai Từ Hoảng ra đánh, Lý Nhạc tự mình ra địch.

Hai ngựa giao nhau, mới được một hiệp, Hoảng chém một nhát búa, Nhạc chết ngã dưới chân ngựa.

Bọn giặc còn lại chạy tan tác cả.

Phụng bảo vệ xa giá đi qua Cơ Quan, Thái Thú là Trương Dương đem thóc lúa ra đón ở cạnh đường, vua phong cho Dương làm Đại Tư Mã.

Dương từ tạ vua ra đóng đồn ở Giã Vương.

Vua vào Lạc Dương trông thấy cửa nhà bị đốt cháy hết cả; đường sá rậm rạp; cỏ mọc cao lấp mắt; trong cung điện chỉ có tường đổ, vách nát. Vua sai Dương Phụng cất tạm một cái cung nhỏ để ở.

Trăm quan vào triều mừng đều phải đứng trong đám gai góc.

Vua hạ chiếu đổi niên hiệu Hưng Bình làm Kiến An năm đầu.

Năm ấy mất mùa to. Dân Lạc Dương còn được vài trăm nóc nhà, cũng không có gì ăn, phải ra ngoài thành, bóc vỏ cây, đào rễ cỏ mà ăn.

Còn các quan thì từ Thượng Thư trở xuống cũng phải ra thành hái rau. Có nhiều người bị đê chết ở những chỗ tường đổ vách nát.

Khí vận đời nhà Hán lúc bấy giờ thực là suy đốn, không khi nào người ta từng thấy những cảnh khổ não như thế này.

Đời sau có thơ than rằng:

Máu loang rắn trắng núi Mang Đường

Cờ đỏ tung hoành khắp bốn phương.

Đuổi sộc hươu Tần, gây xã tắc,

*Đạp quay ngựa Sở, mở phong cương.
Vua hèn nên để gian tà lẫm;
Nước loạn sinh ra giặc giã hoang.
Trông thấy đôi kinh khi vận nạn,
Dẫu rằng dạ sắt cũng sinh thương.*

Thái Úy là Dương Bưu tâu với vua rằng:

- Trước bệ hạ đã giáng chiếu, chưa kịp sai ai mang đi. Nay Tào Tháo ở Sơn Đông, binh hùng tướng giỏi. Nên truyền gọi y vào châu để giúp nhà vua.

Vua nói:

- Trước ta đã giáng chiếu rồi, người không cần phải tâu nữa. Cứ sai người mang đi lập tức là xong.

Bưu lĩnh chỉ, sai ngay người sang Sơn Đông với Tào Tháo.

Tào Tháo ở Sơn Đông, nghe tin xa giá vua đã về đến Lạc Dương, họp những mưu sĩ để bàn.

Tuân Úc nói:

- Ngày xưa, Tấn Văn Công phụng Tương Vương vào làm vua, chư hầu ai cũng phục. Hán Cao Tổ để tang Nghĩa Đế, ai cũng theo. Nay thiên tử mắc nạn, tướng quân nhân dịp này, cất nghĩa binh, phụng thiên tử để theo nguyện vọng của dân chúng, sách lược rất hay. Nếu ta không làm ngay, người khác sẽ làm trước ta.

Tháo mừng rỡ, đang thu xếp để cất quân đi thì có sứ giả nhà vua đem chiếu đến.

Tháo tiếp được tờ chiếu, cất quân đi liền.

Vua ở Lạc Dương, trăm việc còn thiếu thốn cả.

Thành quách đổ nát cũng chưa sửa sang được. Chợt lại có người báo rằng:

- Lý Thôi, Quách Dĩ lại sắp kéo quân đến.

Vua sợ hãi mới hỏi Dương Phụng:

- Sứ Sơn Đông chưa về, nay quân Lý, Quách lại đến, làm thế nào bây giờ?

Dương Phụng, Hàn Tiêm đều nói:

- Hai chúng tôi xin hết sức đánh để bảo vệ bệ hạ.

Đồng Thừa nói:

- Thành quách không bền, binh lính lại ít, đánh ngộ thua thì làm thế nào? Sao bằng rước giá tránh sang Sơn Đông có hơn không?

Vua theo lời. Nay hôm ấy khởi giá sang Sơn Đông. Trăm quan không người nào có ngựa cưỡi, đều đi bộ theo giá.

Vừa ra khỏi Lạc Dương, chưa đi được một bước đường nào, đã thấy ở đằng xa xa, bụi bốc mù trời, chiêm trống vang rầm, không biết cơ man nào là quân mã kéo đến. Vua và Hoàng Hậu run sợ quá không nói được, chợt thấy một tên kỵ mã đến, tức là sứ giả đi Sơn Đông trở về. Sứ giả đến trước giá lạy rồi tâu rằng:

- Tào tướng quân khởi hết cả quân Sơn Đông, vâng chiếu mệnh đến ngay và nghe thấy Lý Thôi, Quách Dĩ xâm phạm vào Lạc Dương, cho nên trước hết sai Hạ Hầu Đôn làm tiên phong, dẫn mười viên tướng giỏi và năm vạn tinh binh lại đây trước để hộ giá.

Vua nghe thấy thế, trong bụng mới hơi yên. Được một lát quả Hạ Hầu Đôn dẫn Hứa Chử, Điền Vi lại lạy quân lễ yết kiến vua.

Vua úy dụ vừa xong, lại có người báo:

- Mặt Đông có một toán quân kéo đến.

Vua sai Hạ Hầu Đôn ra xem ai. Đôn trở về tâu rằng:

- Đó là một bộ quân của Tào Tháo đã đến.

Được một hồi Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lý Diễn vào ra mắt. Ba người tâu xưng tên tuổi xong, Hồng tâu rằng:

- Anh tôi thấy giặc sắp đến, sợ Hạ Hầu Đôn không đánh nổi, nên sai chúng tôi đi gấp đường đến đây để giúp bệ hạ.

Vua mừng phán rằng:

- Tào tướng quân thế mới thực là bày tôi xã tắc!

Vua phán rồi sai hộ giá đi. Giữa lúc ấy lại có thám mã báo rằng:

- Lý Thôi, Quách Dĩ đem quân kéo tràn đến.

Vua sai Hạ Hầu Đôn chia quân làm hai cánh ra đón đánh.

Một bên Đôn, một bên Hồng, chia ra hai đường, quân kỵ đi trước, quân bộ đi sau, đánh nhau rất hăng với Lý Thôi, Quách Dĩ.

Quân Thôi, Dĩ thua to. Đôn, Hồng chém được hơn một vạn đầu giặc; vững thế rồi xin rước vua đi trở lại Lạc Dương. Vua trở về cung, Hạ Hầu Đôn đóng quân ở ngoại thành.

Hôm sau, Tào Tháo tự lĩnh đại đội binh mã kéo đến. Lập trại đầu vào đây rồi vào ra mắt vua, lạy ở dưới thềm.

Vua cho Tháo đứng dậy, tuyên dụ ôn tồn. Tháo tâu rằng:

Tôi được nhờ ơn nhà nước, lúc nào cũng lo việc báo đền. Nay Lý Thôi, Quách Dĩ hai đứa giặc đầy tội ác. Tôi có hai mươi vạn tinh binh, lấy chính nghĩa đánh gian tà, thế nào cũng thắng, đánh tất phải được. Xin bệ hạ giữ gìn long thể, lấy xã tắc làm trọng.

Vua liền phong cho Tào Tháo lĩnh chức Tư Lệ Hiệu Úy, cho cờ tiết và lưỡi phủ việt, coi tòa thượng thư.

Lý Thôi, Quách Dĩ biết Tháo từ xa mới đến, bàn nhau muốn đánh ngay.

Giả Hủ can rằng:

- Không nên, Tào Tháo binh hùng, tướng dũng. Không bằng đầu hàng may ra thì khỏi phải tội.

Lý Thôi giận mắng rằng:

- Người dám làm nhục nhuệ khí của ta!

Nói rồi rút kiếm toan chém Giả Hủ. Các tướng cố sức ngăn can, mới tha. Đêm hôm ấy Giả Hủ lên ngựa một mình về thẳng quê nhà.

Hôm sau, Lý Thôi đem quân mã đến đánh quân Tào Tháo.

Tháo sai Hứa Chử, Tào Nhân, Điền Vi lĩnh ba trăm quân thiết kỵ đem ra riều ở trước trận Lý Thôi ba vòng rồi mới bày trận.

- Bên giặc, cháu Lý Thôi là Lý Thiêm, Lý Biệt cười ngựa ra trước.

Chưa kịp nói điều nào, Hứa Chử đã tể ngựa xông vào, đưa một nhát đao, Lý Thiêm chết quay xuống đất.

Lý Biệt trông thấy giật mình cũng ngã ngựa, rồi bị Hứa Chử chém nốt.

Chử xách hai đầu chạy về.

Tào Tháo mừng vỗ vào lưng Hứa Chử nói rằng:

- Anh thực là Phàn Khoái của ta.

Liền sai Hạ Hầu Đôn đem quân ra mặt tả, Tào Nhân lĩnh quân ra mặt hữu, Tháo tự lĩnh trung quân xông vào trận.

Một tiếng trống nổi lên, ba đội quân cùng tiến. Quân giặc chống cự không nổi, thua chạy.

Tháo cầm thanh bảo kiếm thúc quân vào, đuổi giết suốt đêm.

Giặc chết nhiều lắm, xin hàng không biết bao nhiêu mà kể.

Thôi, Dĩ chạy trốn về phía Tây, hạt ha hớt hoảng, như chó lạc chủ; tự biết thân không còn nương tựa vào đâu được nữa, hai đứa cùng trốn vào nơi rừng rú làm giặc cỏ kiếm ăn.

Tào Tháo đem binh về, đóng đồn ở ngoài thành Lạc Dương.

Dương Phụng, Hàn Tiêm hai người bàn với nhau rằng:

- Tào Tháo phen này có công to, tất sẽ nắm trọng quyền, sao còn dung bọn chúng ta?

Bèn vào tâu với vua, rồi mượn tiếng xin đi đuổi Lý Thôi, Quách Dĩ, kéo quân bản bộ của mình sang đóng ở Đại Lương.

Một hôm vua sai sứ vào trại Tào Tháo, để gọi Tháo vào cung bàn việc.

Tháo nghe tin có sứ đến, mời vào đình thì thấy người ấy mày cong mắt đẹp, tinh thần sáng khoái. Tháo nghĩ thầm rằng:

- Nay ở Đông Quận này trời làm đói kém, từ quân lính cho chí dân, ai ai cũng có vẻ đói, sao người này béo tốt được như thế này.

Nhân mới hỏi ngay rằng:

- Tôi trông mặt ngài đầy đặn lắm, xin dám hỏi điều dưỡng như thế nào mà được như vậy?

Sứ thưa rằng:

- Thưa tôi cũng không có phép gì lạ cho lắm, vốn chỉ ăn nhạt ba mươi năm nay!

Tháo gật đầu hỏi rằng:

- Ngài hiện làm chức gì?

Sứ nói:

- Tôi vốn đỗ khoa Hiếu Liêm, nguyên làm chức Tùng Sự theo Viên Thiệu và Trương Dương. Nay nghe tin thiên tử đã về đô, tôi đến chầu vua, được phong làm Chánh Nghị Lang. Tên tôi là Đồng Chiêu, biểu tự Côn Nhân, quê ở Tế Âm, xứ Định Đào.

Tháo đứng dậy nói rằng:

- Tôi nghe tiếng ngài đã lâu, nay may được thừa tiếp ngài ở đây.

Nói rồi Tháo đặt tiệc rượu ở trong trướng để khoản đãi rồi lại gọi Tuân Úc ra cùng hội kiến.

Chợt tin báo có một đội quân đi sang phía Đông, không biết quân nào.

Tháo hỏi rằng:

- Họ có bụng nghi tôi chăng?

Đồng Chiêu nói:

- Chúng là lũ vô mưu. Minh công hà tất phải lo.

Tháo lại hỏi:

- Thế còn Lý, Quách chuyến này chúng kéo đi thì rồi ra thế nào?

Chiêu thưa:

- Hồ không vượt, chim gãy cánh, chẳng mấy lúc sẽ bị minh công bắt được, cần gì phải để ý.

Tào Tháo thấy Đồng Chiêu nói câu nào cũng lọt tai, bèn hỏi đến những việc lớn trong triều.

Chiêu nói rằng:

- Minh công cất quân nghĩa binh để trừ bạo loạn, vào triều giúp thiên tử, ấy là công nghiệp của ngũ bá. Nhưng các tướng mỗi người một bụng, vị tất họ đã theo phục cả. Nay minh công ở mãi đây, tôi e có điều bất tiện. Chỉ có cách rước vua về Hứa Đô là hơn. Nhưng triều đình xiêu dạt mãi, mới về được kinh đô xa gần trông mong, ai cũng muốn được yên ổn một chút. Nay lại rời xa giá đi nơi khác, chắc lòng người cũng không phục. Nhưng ở đời có làm được việc phi thường mới có công phi thường. Xin minh công quyết kế đi.

Tháo cầm lấy tay Chiêu cười nói rằng:

- Ấy vẫn là bản chí tôi đó! Nhưng tôi còn e rằng Đại Lương có Dương Phụng, ở trong triều có các đại thần, đã chắc đâu không sinh biến được!

Chiêu nói:

- Lo chi việc đó! Minh công nên đưa thư sang cho Dương Phụng để cho hắn yên tâm, rồi nói rõ cho các đại thần rằng kinh đô bây giờ không có lương. Rước xa giá sang Hứa Đô để được gần Lỗ Dương, vận lương cho tiện, không đến nỗi xa xôi thiếu thốn như ở đây. Các đại thần nghe rõ, đều vui lòng nghe theo.

Tháo nghe lời Chiêu nói, mừng rỡ quá chừng. Khi Chiêu từ biệt, Tháo lại nắm tay nói rằng:

- Về sau tôi có làm việc gì xin ngài dạy bảo cho!

Chiêu tạ rồi cáo về.

Từ đó, Tào Tháo ngày ngày bàn với mưu sĩ về việc rời đô.

Bây giờ thái sử lệnh là Vương Lập, một bữa nói riêng với tôn chính là Lưu Ngải rằng:

- Tôi có xem thiên văn từ mùa xuân năm ngoái đến giờ, sao Thái Bạch (sao kim) phạm vào sao Trấn Tinh ở khoảng sau Ngưu và sao Đẩu, rồi lại qua dải Ngân Hà; và sao Thái Bạch gặp nhau ở Thiên Quan. Kim với Hỏa hội với nhau, tất nhiên có vua mới ra. Tôi xem khí vận nhà Hán đã hết, trong đất Tấn, Ngụy tất có người nổi lên.

Vương Lập lại mật tâu với vua rằng:

- Mệnh trời lúc đến, lúc đi, ngũ hành thịnh suy bất thường. Thay Hỏa là Thổ, thay nhà Hán có lẽ là ở đất Ngụy.

Tào Tháo nghe tin ấy, sai người bảo Lập rằng:

- Tôi cũng biết ông trung với triều đình, nhưng thiên cơ huyền bí lắm, xin ông chớ nói nhiều.

Táo đem chuyện ấy thuật lại với Tuân Úc.

Úc nói:

- Nhà Hán vốn lấy đức Hỏa làm vua. Mà Minh Công lại mình Thổ, Hứa Đô cũng thuộc Thổ, đến đây tất hay. Hỏa sinh Thổ, mà Thổ thì vượng Mộc. Chính hợp với lời Đồng Chiêu, Vương Lập. Minh Công tất sau này phát lớn.

Từ ấy Tào Tháo nhất quyết thiên đô.

Hôm sau Tháo vào ra mắt vua tâu rằng:

- Đông Đô bị tàn phá đã lâu, bấy giờ không sửa sang lại được, vả lại chuyển vận lương thực, vất vả khó nhọc lắm. Hứa Đô gần Lỗ Dương; thành quách, cung thất, tiền lương, người, của cải gì cũng có đủ. Tôi xin rước xa giá về Hứa Đô. Ngựa trông lượng thánh ưng cho.

Vua phải nghe. Các quan ông nào cũng sợ Tào Tháo mạnh thế không ai dám ngăn điều gì, liền chọn ngày để khởi giá. Tháo tự dẫn quân đi trong nom. Các quan cũng đi theo cả.

Đi chưa được vài dặm đến một chỗ gò cao, bỗng thấy tiếng reo âm âm, rồi thấy Dương Phụng, Hàn Tiêm kéo quân ra chặn đường.

Từ Hoảng đứng đầu kêu to lên rằng:

Tào Tháo cướp thánh giá đem đi đâu?

Tháo phóng ngựa ra xem, trông thấy Từ Hoảng uy phong lẫm liệt, có lòng khen thầm, liền sai Hứa Chử ra trận.

Hai người bên đao bên búa, đánh nhau hơn năm mươi hiệp chưa thấy bên nào được bên nào thua.

Tháo sai gõ chiêng rút quân về, gọi các mưu sĩ lới bàn rằng:

- Dương Phụng, Hàn Tiêm không đáng kể, chỉ có Từ Hoảng thực là tướng tài. Ta không nỡ lấy sức mạnh địch lại, muốn dùng kế chiêu dụ thì hơn.

Hành quân tòng sự là Mãn Sùng nói:

- Chúa công đừng lo. Tôi với Từ Hoảng, có quen biết nhau. Tối hôm nay để tôi giả làm tên lính, lẩn vào trại anh ta, tôi thuyết phục anh ta, anh ta sẽ sang hàng chúa công.

Tào ứng ý lắm, cho Sùng đi.

Đêm hôm ấy Sùng ăn mặc giả làm tên lính, đi lộn vào đội quân bên kia, lên đến trước màn Từ Hoảng, thấy Hoảng thấp nển mặc áo giáp đang ngồi. Sùng đánh bạo xông đến tận trước mặt, vái rồi hỏi rằng:

- Cổ nhân lâu nay vẫn mạnh khỏe?

Hoảng giật mình đứng dậy, nhìn kỹ Sùng rồi hỏi rằng:

- Anh có phải là Man Bá Minh ở Sơn Dương đó không? Có việc gì đến đây?

Sùng nói:

- Tôi hiện đang làm Tòng Sự ở dinh Tào tướng quân, hôm nay ở trước trận, trông thấy cổ nhân, muốn dâng một câu nói, nên liều chết lại đây.

Hoảng mời ngồi, hỏi ý làm sao. Sùng nói:

- Ông là người dũng lược, đời nay hiếm có, sao lại phải khuất thân đi theo bọn Dương Phụng, Hàn Tiêm. Tào tướng quân là đáng anh hùng thời nay, biết yêu người hiền, kính kẻ sĩ, thiên hạ đều biết tiếng. Hôm nay ở trước trận, thấy ông khỏe mạnh, trong bụng mười phần kính yêu, không nỡ sai tướng khỏe ra để giết nhau. Bởi vậy Tào công sai tôi đến đây để mời ông. Xin ông bỏ chỗ tôi, qua nơi sáng, để cùng Tào công làm nên nghiệp lớn.

Từ Hoảng nghĩ ngợi một hồi, chép miệng than rằng:

- Ta cũng biết Dương Phụng, Hàn Tiêm không phải là tay lập được nghiệp, nhưng theo đã lâu rồi, bây giờ không nỡ bỏ.

Sùng lại nói:

- Ông há lại không biết rằng: chim khôn tìm cây mà đậu, người hiền chọn chủ mà thờ. Nay ông đã gặp được chủ đáng thờ, bỏ lỡ mất cơ hội tốt sao gọi là người trượng phu?

Hoảng đứng dậy tạ nói rằng:

- Xin nghe lời ngài dạy!

Sùng nói:

- Đã vậy, sao ông không giết ngay Dương Phụng, Hàn Tiêm để làm lễ yết kiến.

Hoảng nói:

- Làm bầy tôi mà giết chủ, điều ấy thực là bất nghĩa, tôi quyết không làm!

Sùng nói:

- Ông thực là người nghĩa sĩ!

Từ Hoảng liền dẫn vài mươi tên kỵ mã, ngay đêm hôm ấy cùng với Mãn Sùng, chạy sang trại Tào Tháo.

Có người báo với Dương Phụng, Phụng giận lắm đem ngay một ngàn kỵ mã đuổi theo, gọi to lên rằng:

- Phản tặc Từ Hoảng đừng chạy nữa!

Trong khi đang đuổi, chợt nghe thấy một tiếng pháo nổ, trên núi dưới đồng lửa đuốc sáng choang, quân phục bốn mặt kéo ra. Tào Tháo tự dẫn quân đi trước, quát lên rằng:

- Ta đợi đây đã lâu. Chớ để cho bọn chúng chạy thoát.

Dương Phụng khiếp đảm, chực thu quân về nhưng đã bị quân Tào vây bọc.

May đâu, giữa lúc ấy Hàn Tiêm kéo quân lại cứu.

Hai bên đánh nhau, Phụng chạy được thoát; Tháo thừa thế đánh.

Quân sĩ Phụng, Tiêm đầu hàng quá nửa.

Hai người thế cô, nhất nhạnh quân sót rồi sang với Viên Thuật.

Tháo thu quân về dinh, bấy giờ Mãn Sùng dẫn Từ Hoảng vào ra mắt.

Tháo mừng rỡ, đãi Từ Hoảng rất hậu, rồi rước loan giá về Hứa Đô sửa sang nhà cửa, cung miếu, lập tôn miếu, xã tắc, cùng các tòa, các dinh và các nha môn; lại xây thành quách, lập kho tàng.

Lũ Đông Thừa cả thấy ba mươi người, đều được phong làm liệt hầu.

Thưởng người có công, phạt kẻ có tội, các việc hết thảy đều do Tào Tháo coi xét.

Tháo tự phong mình làm đại tướng quân, Vũ Bình Hầu; Tuân Úc làm Thị Trung Thượng Thư Lĩnh; Tuân Du làm Quân Sư; Quách Gia làm Tư Mã Tế Tửu, Lưu Việp làm Tư Thông Duyệt Tào; Mao Giới, Nhiệm Tuấn làm Điền Nông Trung Lang Tướng, coi về việc thúc đốc tiền lương; Trình Dục làm tướng ở quận Đông Bình; Phạm Thành, Đồng Chiêu làm quan lĩnh ở Lạc Dương; Mãn Sùng làm quan lĩnh ở Hứa Đô; Hạ Hầu Đôn, Tào Hồng, Tào Nhân đều làm tướng quân; Lã Kiên, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cẩm, Từ Hoảng đều làm Hiệu Úy; Hứa Chử, Điền Vi làm Đô Úy. Còn bao nhiêu tướng sĩ đều phong quan cả.

Từ đây quyền to trong nước đều vào tay Tào Tháo. Nội các việc lớn triều đình, trước trình Tào Tháo, sau mới tâu vua.

Khi Tháo đã định xong việc lớn, mới mở một cuộc yến ở hậu đường, họp các mưu sĩ lại bàn rằng:

- Lưu Bị đóng quân ở Từ Châu, tự lĩnh chức, coi việc ở đó. Mới rồi Lữ Bố nhân ta đánh thua, cũng chạy về đây, Bị cho ở Tiểu Bái. Nếu hai người ấy đồng tâm kéo đến xâm phạm vào Hứa Đô, cũng là một điều nguy, ta vốn trong bụng vẫn lo việc ấy. Các ông có nghĩ được kế gì trừ được hai người ấy không?

Hứa Chử nói:

- Tôi xin lĩnh năm vạn tinh binh, đi chém được đầu Lưu Bị, Lữ Bố đem vào dâng thừa tướng.

Tuân Úc lại can Hứa Chử rằng:

- Tướng quân khỏe thì khỏe thực, nhưng tướng quân không biết dùng mẹo. Nay Hứa Đô mới dựng, chưa được vững vàng, chưa nên hấp tấp cất quân. Tôi xin hiến một kế, gọi là kế Hai Hồ Tranh Ăn. Lưu Bị bây giờ lĩnh ở Từ Châu, nhưng chưa có chiếu mệnh. Vậy minh công nên tâu Hoàng thượng giáng chiếu cho y được thực thụ làm chức mục Từ Châu; nhân thể đưa cho Lưu Bị một bức mật thư sai y giết Lữ Bố. Nếu Lưu Bị tuân lệnh giết được Lữ Bố thì y mất tay phù tá; bằng y không giết nổi thì Lữ Bố giết y. Thế gọi là cái kế hai hồ tranh ăn.

Tào Tháo nghe kế ấy, liền tâu xin chiếu mệnh, rồi sai ngay sứ sang Từ Châu, phong cho Lưu Bị làm Chinh Đông tướng quân, Nghi Thành Đình Hầu, lĩnh Từ Châu mục, lại đưa thêm một phong mật thư.

Lưu Bị ở Từ Châu, nghe tin vua dời đô sang Hứa Đô, sắp sửa dâng biểu chúc mừng, chợt có người báo: có sứ nhà vua đến.

Bị ra đón rước vào thành, lạy tạ ân mạng xong rồi, mở yến thiết đãi sứ giả.

Sứ nói:

- Ngài được ân mạng này, đều là nhờ có Tào Thừa Tướng hết sức tiến cử.

Lưu Bị tạ ân. Sứ bấy giờ mới đưa mật thư ra, Lưu Bị xem xong thư nói rằng:

- Việc này xin để thông thả cho tôi bàn luận.

Tiệc tan, Bị mời sứ giả ra nghỉ ngoài quán khách, đêm hôm đó bàn với các tướng.

Trương Phi nói:

- Lữ Bố là người vô nghĩa, giết hẳn đi có ngại gì.

Lưu Bị nói:

- Người ta thề cùng về với ta. Nếu ta giết đi, thế là bất nghĩa.

Trương Phi nói:

- Làm người tốt khó lắm!

Lưu Bị nhất định không nghe.

Hôm sau, Lữ Bố lại mừng. Lưu Bị cho ra mời vào, Bố nói:

Nghe ngài mới được ân mệnh triều đình, nên tôi đến mừng.

Lưu Bị cảm ơn. Trong khi ấy Trương Phi cầm kiếm đợi ở cổng đường, định Lữ Bố ra thì giết.

Lưu Bị trông thấy vội vàng ngăn lại.

Lữ Bố kinh hãi, nói rằng:

- Dục Đức chỉ lăm lăm giết ta, là có làm sao?

Trương Phi hét lên rằng:

- Tào Tháo bảo ngươi là đưa vô nghĩa, bảo anh ta giết ngươi.

Lưu Bị vội vàng quát Trương Phi ra, mời Lữ Bố vào hậu đường, nói rõ đầu đuôi, rồi đưa mật thư của Tào Tháo cho Lữ Bố xem.

Lữ Bố xem xong thư, khóc nói rằng:

- Ấy là tên giặc Tào hấn muốn cho hai chúng ta không được hòa với nhau đó.

Lưu Bị nói:

- Xin anh đừng lo. Tôi quyết không bao giờ làm điều bất nghĩa ấy.

Lữ Bố hai ba lần bái tạ. Bị giữ Bố lại uống rượu mãi đến chiều mới về.

Lữ Bố về, Quan, Trương mới hỏi Lưu Bị rằng:

- Huynh trưởng làm sao không giết Lữ Bố?

Lưu Bị nói:

- Đó là Tào Tháo hấn sợ ta cùng với Lữ Bố đồng mưu đánh hấn, cho nên hấn dùng kế ấy, để cho hai bên giết lẫn nhau. Sao mình lại có thể để cho hấn lợi dụng được.

Quan Công gật đầu bảo: Phải!

Trương Phi nói:

Tôi chỉ muốn giết tên giặc ấy để khỏi phải lo về sau.

Lưu Bị nói:

- Làm thế sao gọi là trượng phu?

Hôm sau Lưu Bị tiễn sứ giả về kinh; dâng biểu tạ ân và đưa thư trả lời Tào Tháo, nói xin để thông thả sẽ làm.

Sứ về kinh vào ra mắt Tào Tháo, thuật chuyện Huyền Đức không giết Lữ Bố.

Tào Tháo mới hỏi Tuân Úc:

- Kế ấy không xong làm thế nào?

Úc nói:

- Tôi lại có một kế nữa, gọi là kế xua hổ nuốt sói.

Tháo nói:

- Kế ấy thế nào?

Úc nói:

- Tướng quân nên sai người đi hỏi thăm Viên Thuật, rồi mật bảo Thuật rằng: Lưu Bị dâng mật biểu muốn lấy Nam Quận, Thuật tất giận đánh Lưu Bị. Minh công lại đưa chiếu rõ ràng sai Lưu Bị đánh Viên Thuật. Hai bên đánh nhau, Lữ Bố tất sinh bụng khác, thế gọi là: xua hổ cho nó nuốt sói.

Tháo ưng ý lắm, một mặt sai ngay người đến Viên Thuật, một mặt lấy chiếu vua, sai đem đến Từ Châu.

Lưu Bị ở Từ Châu nghe có sứ đến, ra thành mời đón vào.

Bị mở chiếu ra đọc, chiếu sai Lưu Bị khởi binh đánh Viên Thuật. Lưu Bị vâng lệnh, tiễn sứ về trước.

My Chúc nói:

- Đây lại là kế Tào Tháo!

Lưu Bị nói:

- Đành là kế của Tào Tháo, nhưng lệnh vua thì phải vâng theo.

Nói rồi lập tức điểm quân mã, ngay hôm ấy kéo đi.

Tôn Càn nói:

- Trước hết hãy nên cử người giữ lấy thành.

Quan Công thưa:

- Em xin giữ.

Lưu Bị nói:

- Ta sớm tối lúc nào cũng cần đến em bàn các việc, rời nhau ra làm sao được?

Trương Phi nói:

- Em xin giữ.

Lưu Bị bảo Phi rằng:

- Em thì giữ làm sao được! Một là em rượu vào hung hăng lên, đánh lính tráng, hai là em làm việc gì cũng coi thường, không chịu nghe ai can gián. Ta không đành lòng.

Phi nói:

- Từ giờ trở đi, em xin không uống rượu. Không đánh lính tráng, ai can bảo gì em cũng xin nghe.

My Chúc nói:

- Tôi e rằng bụng nghĩ không được như miệng nói.

Phi giận mắng My Chúc rằng:

- Ta theo anh ta đã lâu năm, chưa từng có thất tín câu nào, sao ngươi dám khinh ta như thế?

Lưu Bị nói rằng:

- Đã đành như thế, nhưng ta vẫn chưa yên tâm. Em nên mời Trần Nguyên Long lại đây để giúp; sớm chiều từ nay em phải bớt uống rượu, đừng để hỏng sự mới được.

Trần Đăng vâng lĩnh lời. Lưu Bị dặn dò đầu đuôi cả rồi, dẫn ba vạn quân mã bộ, rời Từ Châu sang Nam Dương.

Viên Thuật nghe thấy tin Lưu Bị dâng biểu muốn lấy châu huyện, giận lắm nói rằng:

- Hắn là đứa dật chiếu, đóng dèp, nay chiếm giữ được quận to, đứng ngang với chư hầu. Ta định đánh hắn, hắn nay lại định sửa ta à? Thực là tức quá!

Thuật nói rồi, liền sai thượng tướng là Kỷ Linh dẫn mười vạn quân kéo sang Từ Châu.

Hai bên gặp nhau ở Vu Thai.

Lưu Bị ít binh, dựa vào cạnh núi, men sông đóng trại.

Kỷ Linh, là người ở Sơn Đông, sử dụng một thanh đao ba mũi, nặng năm mươi cân, hôm ấy kéo quân ra trận, quát mắng rằng:

- Lưu Bị là một đứa thôn phu. Sao dám xâm phạm vào đất ta?

Lưu Bị nói:

- Ta nay phụng chiếu của vua sang đây đánh kẻ nghịch thần. Sao ngươi dám kháng cự. Tội ngươi đáng chết!

Kỷ Linh giận lắm, múa đao xông vào đánh.

Quan Vũ quát rằng:

- Thằng thất phu kia, chớ được cậy khỏe!

Nói rồi tể ngựa ra đánh nhau với Kỷ Linh. Đánh được hơn ba mươi hiệp, chưa phân bên nào được bên nào thua, Kỷ Linh kêu to lên: Hãy nghỉ!.

Quan Công quay ngựa về đứng đợi ở cửa trận.

Kỷ Linh sai phó tướng là Tuân Chính ra.

Quan Công không thèm đánh, bảo rằng:

- Ngươi về gọi Kỷ Linh ra đây!

Chính nói:

- Ngươi là vô danh hạ tướng, không xứng đánh nhau với Kỷ tướng quân.

Quan Công điên ruột, xông vào chém Tuân Chính, chỉ một nhát chết ngay.

Lưu Bị thúc quân đánh tràn vào trận.

Kỷ Linh thua to, lui về giữ ở cửa sông Hoài Âm không dám ra đánh nữa, chỉ sai quân sĩ cướp dinh rình trại, nhưng hễ tên nào ra thì quân Từ Châu đánh giết phải thua chạy.

Nay ta hãy để hai bên chống cự nhau, mà nói chuyện Trương Phi ở nhà giữ việc Từ Châu.

Từ khi Lưu Bị đi, bao nhiêu việc tạp vụ, Trương Phi giao mặc Trần Đăng coi sóc, còn việc quân cơ lớn thì tự mình suy xét làm lấy.

Một hôm Phi mở một tiệc yến, mời các quan đến ăn. Các quan ngồi đầu đó rồi, Trương Phi mời nói rằng:

Khi anh tôi đi, có dặn nên bớt uống rượu, sợ rằng say sưa rồi hỏng việc, vậy tôi xin mời các quan hôm nay uống một bữa thực say, rồi từ mai trở đi, cấm hẳn, không ai được uống nữa, phải giúp tôi để giữ thành trì. Hôm nay phải uống cho thực say mới được!

Trương Phi nói xong, đứng dậy cầm chén mời các quan. Khi cầm chén đến trước mặt Tào Báo, Báo từ chối rằng:

- Tôi theo thiên giới không uống rượu.

Phi nói:

- Những hảo hán đánh nhau giết người, sao lại không uống rượu. Hôm nay, ta muốn ngươi uống một chén.

Tào Báo sợ quá cố uống một chén.

Trương Phi cầm chén mời tất cả các quan, rồi rót một cốc thực to cho mình, hớp một hớp hết nhẩn, lại rót cốc nữa, làm một chập đủ mười cốc rượu đầy.

Lúc bấy giờ ý chừng say quá, Trương Phi lại đứng dậy cầm chén đi vòng mời các quan, khi đi đến trước Tào Báo, Báo nói:

- Tôi thực không sao uống được nữa.

Phi hỏi:

- Người vừa uống được sao bây giờ lại từ chối.

Báo nhất định không uống.

Trương Phi bấy giờ say rượu nóng tính, nổi giận mắng rằng:

- Người dám trái tướng lệnh ta, đáng đánh một trăm roi.

Trần Đăng can rằng:

- Khi ông Huyền Đức đi dặn ông như thế nào?

Phi nói:

- Người là quan văn, chỉ coi việc văn thôi, đừng có cai quản ta ở đây!

Tào Báo không làm sao được, kêu rằng:

- Xin Dục Đức nể mặt con rể tôi mà tha lỗi cho tôi!

Phi hỏi:

- Rể người là ai?

Báo thưa:

- Lữ Bố!

Phi giận lắm quát rằng:

- Ta vốn không muốn đánh người, nay người lại đem Lữ Bố dọa ta, thì ta đánh, ta đánh người cũng như đánh tên Lữ Bố.

Các quan xô cả lại can cũng không được.

Quân lính lôi Tào Báo ra đánh đến năm mươi roi, các quan năn nỉ ngăn can mãi mới thôi.

Tiệt tan.

Tào Báo trở về, giận quá, ngay đêm hôm ấy sai người cầm phong thư, đi tắt đến Tiểu Bái, vào ra mắt Bố, kể hết đầu đuôi chuyện Trương Phi vô lễ.

Trong thư lại nói rằng:

"Lưu Bị đã sang Hoài Nam, đêm hôm nay nhân Trương Phi say rượu, kéo quân đến đánh úp lấy Từ Châu, là một dịp ít có, không nên để lỡ"

Lữ Bố xem xong thư, cho mời Trần Cung đến bàn, Cung nói:

- Tiểu Bái không phải là nơi ở lâu được. Nay Từ Châu đã có cơ lấy được, không lấy ngay đi, sau hối không kịp.

Bồ nghe lời, lập tức mặc áo giáp lên ngựa, dẫn năm trăm kỵ mã đi trước, sai Trần Cung dẫn đại quân đi sau. Cao Thuận cũng kéo quân đến theo.

Tiểu Bái cách Từ Châu có bốn mươi dặm, đi một thoi ngựa thì đến. Lữ Bố đến dưới thành, lúc đầu canh tư trăng sáng vàng vạc, trên thành không ai biết. Lữ Bố đến tận bên thành gọi rằng:

- Lưu sứ quân có việc cơ mật sai người đến.

Trên thành có quân báo với Tào Báo, Báo lên thành xem rồi sai quân sĩ mở cửa ra. Bấy giờ Lữ Bố mới nổi một tiếng hiệu, quân sĩ đều kéo ừa vào thành, tiếng reo kinh động.

Trương Phi say rượu đang ngủ ở trong nhà. Tả hữu vội vàng lay tỉnh dậy bảo rằng:

- Lữ Bố đã lừa mở được cửa thành, quân hấn kéo cả vào rồi.

Trương Phi giận quá, vội vàng mặc áo giáp, vác ngọn bát xà mâu, vừa ra được cửa phủ lên được mình ngựa, thì quân Lữ Bố đến nơi. Bấy giờ Phi hãy còn say rượu, không đánh được khỏe. Lữ Bố cũng biết sức mạnh của Trương Phi, không dám đánh ráo riết quá.

Mười tám tướng kỵ mã nước Yên bảo vệ Trương Phi, chạy ra cửa Đông.

Vợ con Lưu Bị ở trong phủ, Trương Phi cũng không kịp nhìn đến.

Tào Báo thấy Trương Phi chỉ còn vài mươi người đi theo, lại khinh y còn say, đem hơn một trăm người ra đuổi.

Phi trông thấy Báo, giận lắm, té ngựa lại đánh, chỉ ba hiệp, Tào Báo thua chạy.

Trương Phi đuổi đến bờ sông, cầm ngọn mâu từ đằng xa phóng lại, trúng giữa lưng Tào Báo, cả người lẫn ngựa chết lả xuống sông.

Trương Phi đứng ngoài thành, hò gọi quân sĩ. Người nào ra được đều theo y đi sang Hoài Nam.

Lữ Bố vào được thành, phủ dụ dân rồi sai một trăm quân giữ cửa nhà Lưu Bị, không cho ai được vào.

Trương Phi dẫn vài mươi tên kỵ mã đi thẳng đến Vu Thai vào hầu Lưu Bị, nói hết cả chuyện Tào Báo cùng Lữ Bố, trong ứng ngoài hợp, đang đem đánh úp lấy Từ Châu.

Các quan nghe chuyện ai cũng mất máu mặt, duy Lưu Bị chỉ than có một câu:

- Được cũng chẳng nên mừng, mất cũng chẳng nên lo!

Quan Vũ hỏi:

- Thế còn chị đâu?

Trương Phi nói:

- Hãm cả ở trong thành.

Lưu Bị nín lặng chẳng nói câu gì.

Quan Công dẫm chân mắng rằng:

- Khi trước ngươi đòi giữ thành, nói những câu gì? Anh dặn ngươi như thế nào? Bây giờ thành trì thì mất, chị lại bị hãm, thế ra làm sao?

Phi nghe anh mắng, sợ hãi không biết đường nào, rút ngay kiếm ra định tự vẫn.

Thế thực là:

Nghiên bầu nóc rượu sao vui?

Rút kiếm tự vẫn sự thôi đã rồi!

Chưa biết tính mạng Trương Phi ra sao, xem đến hồi sau sẽ rõ.

LỜI BÌNH

- *Đương Bưu không xin vua triều Huyền Đức mà lại xin triều Tào Tháo về triều bảo giá là vì Lưu Bị quân ít thế yếu hơn Tào Tháo. Và lại, lúc bấy giờ, các trấn chư hầu đều nắm binh lực, nếu một kẻ ít binh, thế yếu thì không sao bảo vệ được triều đình được. Do đó Lưu Bị không được lựa về triều cũng là lẽ phải.*

- *Tuân Húc khuyên Tào Tháo nên về triều cứu giá, nếu chậm một chút e rằng có kẻ làm trước. Như thế Húc đã thấy việc bảo giá là quan trọng, mà Viên Thiệu, Viên Thuật có thể làm được lại không biết làm, còn Lưu Huyền Đức thì biết làm lại không đủ sức. Chỉ có Tào Tháo là đủ điều kiện hơn.*

- *Tào Tháo đòi vua về Hứa Đô, Đổng Trác ép vua về Tràng An, Lí Thôi, Quách Dĩ buộc vua về Mi Ổ, nhưng việc làm của Trác và Thôi là nghịch, còn việc làm của Tháo là thuận, bởi lẽ Tháo là quân "cần vương" khác hẳn với quân "cướp giá".*

- *Lưu Bị trước không muốn giết Bố là muốn dùng Bố địch với Tháo. Về sau, tại lầu Bạch Môn, Bị lại khuyên Tháo giết Bố là sợ Bố trở thành vây cánh của Tháo. Trước thì không giết, sau khuyên giết, cái sở kiến của bậc anh hùng người tâm thường không thể theo kịp vậy.*

- Tào Tháo đi đánh Từ Châu báo thù cho cha mà không phá được Từ Châu. Lữ Bố đánh Từ Châu trả thù cho cha vợ mà Từ Châu bị Bố chiếm. Nếu Bố là kẻ vì vợ mà trả thù thì sao Vương Doãn bị nạn Lí Thôi, Quách Dĩ hành hình mà Bố không trả thù? Việc trả thù cho Tào Báo chỉ là tâm bình phong che đậy lòng tham vọng chiếm đất của Bố mà thôi.

© [HQD](#)